

ΠΑΡΟΙΚΙΑΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΣΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟ ΠΟΥ ΕΦΥΓΕ...

Πέτρος Πρίντζης,
Μέλπω Παπαδοπούλου
και Αλεξ Μαρίνος
στο "Ζορμπά"
(1989).

Ο Πέτρος Πρίντζης, η Μέλπω Παπαδοπούλου,
ο Μιχάλης Γαρυφαλάκης και καθιστός
ο Παύλος Θεοδωρακόπουλος στο "Ζορμπά" (1992).

“Ξαφνικά έσβησε το πιο λαμπρό αστέρι της σκηνής και το θέατρό μας σκοτεινίασε... Μεγάλο το κενό που άφησες πίσω σου Πέτρο και χωρίς εσένα η παροιμία είναι πιο φτωχή, αλλά πιο πολύ θα νιώσουμε την απουσία σου εμείς οι άνθρωποι του Θεάτρου και φίλοι σου.

Αν και υπηρετούσαμε, Πέτρο μου, σε διαφορετικούς θεατρικούς χώρους, εσύ στο Θέατρο Κωμωδίας κι εμείς στο Θέατρο Τέχνης, βαδίζαμε σε παράλληλους δρόμους για πολλά χρόνια εκτιμώντας ο ένας την προσφορά του άλλου, αναγνωρίζοντας αξίες και ταλέντο. Σαν οι παλαιότεροι μαθητές του Χρυσόστομου Μαντουριδίου δεν θα ξεχάσουμε τη συνεργασία σου μαζί του

και μαζί μας. Αψογός! Τέλειος! Σπάνιος ηθοποιός που έδωσες απλόχερα τη χαρά και το γέλιο στην παροιμία που σ' αγάπησε και σε χειροκρότησε θερμά.

Ενιωσες αυτή την αγάπη και κάθε φορά που βρισκόσουν κάτω από τα φώτα της ράμπας έπαιρνες τη δύναμη να υπηρετείς το ελληνικό μας θέατρο πολλά χρόνια, ακόμη και κάτω από τις πιο δύσκολες συνθήκες. Γι' αυτό, το όνομά σου και το άστρο σου θα λάμπουν για πάντα, γι' αυτό η ιστορία σου έχει γραφεί με χρυσά γράμματα.

Αν κάποτε οι κρατούντες αποφασίσουν δημιουργήσουν ένα μουσείο για το Θέατρό μας θα έχεις την πρώτη θέση, μια θέση που σου αξίζει!

Εμείς υποσχόμεθα ότι θα κάνουμε ό,τι μπορούμε για να διαφυλάξουμε τον θεατρικό πλούτο μας, το γέλιο που μάς χάρισες και το πέρασμά σου θα είναι φάρος που θα φέγγει και στη μνήμη μας θα είσαι πάντα ζωντανός, σπουδαίος ηθοποιός.

Ενα παράπονο, όμως, θα κάνω Πέτρο μου... Για πρώτη φορά αντί για γέλιο, μας έδωσες πολύ πόνο, έστω άθελά σου με την έξοδό σου, αλλά υποκλινόμεθα μπροστά σου και με δάκρυα σε χειροκροτούμε με το πιο πικρό “Αντίο!”.

Το πένθος της Μέλπως Παπαδοπούλου και των ηθοποιών μας ασφαλώς συμμεριζόμεθα όλοι όσοι είχαν την καλοτυχία να τον γνωρίσουν από κοντά, όχι μόνο σαν ηθοποιό, αλλά και σαν

άνθρωπο, σαν έναν τρυφερό σύζυγο, καλό πατέρα και παππού, σαν πιστό φίλο και τέλειο συνεργάτη. Προσυπογράφουμε και δευτερώνουμε την πρόταση της Μέλπως Παπαδοπούλου για ένα μουσείο του παροιμιώκου θεάτρου που θα διαφυλάξει την πολύχρονη και πλούσια ιστορία του, με τους ήρωες πρωτοπόρους και πρωταγωνιστές του, με τα κειμήλια από αξέχαστες παραστάσεις. Το Θέατρο είναι ένα σημαντικό στοιχείο στην δράση της παροιμίας και τα επιτεύγματά της που πρέπει να το προστατεύσουμε με κάθε τρόπο και η μνήμη του Πέτρου Πρίντζη ας είναι το έναυσμα για ν' αρχίσει μια συντονισμένη προσπάθεια για την δημιουργία ενός θεατρικού μουσείου.

Σταύρος Οικονομίδης και Πέτρος Πρίντζης
στο "Καραγκιόζης" στην Αυστραλία (1994).

Κι άλλη μια σκηνή
από την παράσταση "Καραγκιόζης"
με την Μέλπω Παπαδοπούλου
και τον Πέτρο Πρίντζη.